

сете вашето благоденствие въ благоденствието на цѣлия народъ. Не забравяйте: вашата алчностъ за богатство и вашето високомѣрие бѣха надвесили държавата ни надъ пропасть“.

Казалъ това и отпратилъ представителитѣ на недоволнитѣ благородници.

Чертици отъ проява на български характери

Сѣнката, която мина . . .

Отъ С. Чилингировъ.

Току-що председателятъ на учителската конференция въ Плѣвень ми даде думата, и азъ се готвѣхъ да започна своя рефератъ, предъ него се яви единъ разсilenъ отъ мѣстния клонъ на Българската народна банка съ официално писмо отъ нейния началникъ. Ние се изгледахме изненадано и пълни съ любопитство. Какво ли може да означава това писмо отъ едно банково учреждение до една корпорация, членоветѣ на която нѣматъ нищо общо съ него? Поздравъ? Не може да бжде: времето за тѣхъ бѣше минало отдавна. Ние сме къмъ края на конференцията, когато тъкмо изразитѣ на подобно внимание нѣматъ мѣсто.

Тогава?

Азъ дигамъ очи къмъ председателя и виждамъ, какъ ржцетѣ му обръщатъ на вси страни плика, и очитѣ шарятъ по красиво написания адресъ. Не, нѣма никакво недоразумение: писмото е адресирано официално до него — до председателя на Плѣвенското учителско дружество. И той, прочелъ още нѣколко пѣти адреса, скжса съ нервни прѣсти плика. Лицето му изгуби веднага своя гадателенъ изразъ. Прояснено още отъ първитѣ редове на писмото, то възсия къмъ края. Азъ неволно надникнахъ надъ разтворенитѣ листове: тѣ седѣха твърдо въ ржцетѣ на председателя, като че ли искаха съ своята неподвижностъ да подчертаятъ истинността на онова, което бѣше написано въ тѣхъ.

Сега сѣйналъ отъ вжтрешно задоволство, председателятъ се обърна къмъ членоветѣ на конференцията, изпълнили голѣмата зала на читалище „Съгласие“, сжщо тъй любопитни да узнаятъ частъ по-скоро, какво означава това писмо, хвърлило отначало тѣхния председателъ въ колебание, а сега въ една тържествена решителностъ. Стори ми се, че и тѣ сега гадаятъ така, както гадаяхъ по-рано и азъ.